

готвяли само за проповѣдници и тжлкователи на библията, то Любенъ щѣше да пропадне мѣжду стиховѣтъ и главитѣ на тая послѣдната. А сжщото това не бѣше и въ Россія. Тукъ, както ще да разкажа по-надолу, той попадна на врѣме, билъ погжлнатъ изцѣло отъ най-благородното, честното и интелегентното общество на рускиятъ великъ народъ.

Но да ся повърнемъ пакъ къмъ сухитѣ факги и дати. Въ мѣсець Августъ 1858 г. Л. К. възпитаникътъ на Янка и Янковица Ушаклийката, Одринскиятъ абаджия и пр., поздравилъ отъ далечъ бѣлокаменната Москва съ нейнитѣ високи черкови и камбанарии, както той, така и неговий другаръ, който билъ родомъ изъ Пловдивъ, горѣли отъ желание да постжнятъ въ военното училище, най-близкиятъ тогавашенъ идеалъ за сѣки младъ българинъ, съврѣменникъ на кримската война. Ходили двамата другари изъ многолюдний градъ, питали, давали екзамени и най-послѣ било имъ казано, да си намѣрятъ частенъ учитель, който да ги приготви за рускии языкъ, да ги запознае съ нѣкои елементарни предмѣти, най-много съ математиката, свѣтилото на военната наука.

Тоя частенъ учитель на нашитѣ гладни за наука млади, не е билъ другъ никой, освѣнъ панагюрецътъ Теодоровъ, извѣстенъ на мнозина въ Москва по своята строга икономия и